

РЕЦЕНЗІЯ

Овчара Олександра Павловича на дисертацію

Стецюка Романа Олександровича

«Саксофон у джазовому мистецтві США 1950-х – 1960-х років

(на прикладі порівняльного аналізу стилів Дж. Колтрейна і С. Роллінза)»,

подану на здобуття ступеня доктора філософії

Галузь знань 02 – «Культура і мистецтво»

Спеціальність 025 – «Музичне мистецтво»

Останнім часом вітчизняні дослідники все більше уваги приділяють мистецтву так званого третього пласту, що не дивно, адже воно займає вагомую частину сучасної музичної практики. Тож, дисертаційне дослідження Романа СТЕЦЮКА, присвячене творчості видатних американських саксофоністів Джона КОЛТРЕЙНА та Сонні РОЛЛІНЗА цілком можна вважати актуальним. Також не викликає сумніву факт, що саксофон, «стиль саксофона» – феномен, осмислення якого потребує окремого дослідження. Особливо, коли розробкою теми займається музикант, котрий в цьому дуже добре розуміється.

Спираючись на власний виконавський досвід, Роман СТЕЦЮК, логічно й переконливо відображає процес кристалізації «стилю саксофона» у творчості музикантів, чий внесок у розвиток мистецтва не можливо перебільшити – Дж. Колтрейна і С. Роллінза, адже вони не просто зафіксували певні особливості розвитку джазового мистецтва США 1950-х – 1960-х років, але стали тими, кого наслідують наступні покоління музикантів.

Погоджуючись з автором в тому, що «одним із значущих і недостатньо досліджених аспектів сучасної джазології є інструментально-видова специфіка джазової імпровізації» (с. 15), можемо констатувати, що у роботі дійсно вирішено завдання щодо введення у науковий обіг поняття «стиль

саксофона», під яким мається на увазі: «виконавсько-композиторський феномен, що синтезує темброво-акустичні та образно-семантичні складові його звучання, котре вирізняється проміжним положенням між дерев'яними і мідними 30 саундами, своєрідністю співвідношення специфіки та універсалізму з тенденцією до пріоритету останнього» (с. 29-30).

Безумовною перевагою роботи й, водночас, фактом, що підтверджує її значущість, є обсяг використаного матеріалу, а саме безліч «джазових саксофонних імпровізацій Дж. Колтрейна та С. Роллінза (понад 10 альбомів, що проаналізовані в оглядовому плані), а також їхні окремі імпровізації на тему-стандарт Джона де Поля «You Don't Know What Love Is» та спільна імпровізація на тему С. Роллінза «Tenor Madness» (розглянуті детально)» (с.3) й, особливо – наведені у додатках розшифровки.

Водночас, як будь-яка цікава й перспективна для подальшої розробки робота, дисертація Романа СТЕЦЮКА викликає й зважування, й запитання, зокрема – чи вважаєте Ви, що сьогодні доробок Дж. Колтрейна та С. Роллінза є актуальним та важливим, чи дійсно сучасні саксофоністи слухають їхні імпровізації та наслідують їх у власній творчості?

В цілому ж, можемо сміливо стверджувати, дисертація Романа СТЕЦЮКА «Саксофон у джазовому мистецтві США 1950-х – 1960-х років (на прикладі порівняльного аналізу стилів Дж. Колтрейна і С. Роллінза)» цілком відповідає вимогам МОН України стосовно дисертацій на здобуття ступеня доктора філософії, а її автор заслуговує присудження ступеня доктора філософії за спеціальністю 025 «Музичне мистецтво».

Олександр ОВЧАР

кандидат мистецтвознавства, доцент

